

מסורת הש"ס

לא תעיל לו: (ט) מיר מב, א כלס פיי מיר: (ח) תעיל לו: (ז) מיר ליר.

הגרות הב"ח

(א) נבי' דהשפס' לוא מוחת הוא כיון: (ב) שם ליכא גיולה בביה או דלמא: (ג) ר"ש ד"ה מית ובי' ומרדח יפה ובי': (ד) בא"ר נבי' אלו כלים מליין:

מוסף רש"י

ותבא חונא. כלומר מתיב מנא שלו המטייעני סתא ודושיין כ"ה. גול חמיץ ועבר עליו הפסח אומר לו. לנגול הרי שלך לפניך. כעין מוחס' שהיא. דהק' שאלו יכיר הוא דכ"ר ט"ו ונגול ששלם לו אמו עמלו וקרינא בה והיכי את הניולה אשר נגול שהיא לא שמתה גיטיין:

ועוד דקמשי ליה כשעמד בדין קודם מימתו והך העמדה מאי מהני הרי כבר נשבע ולא הויה דהא חוקמיין דלא הויה זב והויה נזו ועוד דקמשי כשעמד בדין מכלל דעד השתא נשאל עמד בדין והא נשבע הוא ואביו מכלל דנביד' הוה הלך ל"ג ליה. וה"ג אי הכי חומש נמי משלם א"ר הונא כו' אי הכי ממון גמור הוא וחומש נמי לשלם: לפי שאין משלמין חומש על כספים שעבוד קרקעות. דחומש אמאי קאמי אשכונתא לאו שבויה היא דק"ל שבויה (דף מב:) אין שנבעין על הקרקעות והאי כן כי אשכנע כבר לה שעבוד הקרקעות דלא לא משום אחריות נכסים לאו עליה רמיא לשלומי: רבא אמר. לעולם נגולה קיימת ודקשיא לך ולחייבי הן חומש על שבויה עמלו כיון דהויה זב כההיא דקפילא שממון אביו נתון זב מופקדת ביד אחרים וגולה זו כזוכה דבי אשכנע האי בקושטא אשכנע (ס"ו) ולא מימא כשיקרא אשכנע דמסכתא לעיל) ומגן כמס' שבויה (דף טו:) וחייבים על זדון השבויה ועל שגגתה עס זדון הפקדון ואין חייבין על שגגתה גירדאמי כי הכא דליביה אשכנע: לא שנו אלא שאין. אומה חיי פרוטה קיימת מן הגיולה עמלה וחיי פרוטה הוא דמחייב ליה ולא ממונה איכא אבל אם קיימת היא מן הגולה עמלה כדן לין: חיישין שפא שייקר. ומעמוד על הפרוטה: חייב לפסודי לו. אגודה אחרת ואע"פ דהשתא לא שפא פרוטה כיון דשבעת גיולה היא שזה פרוטה בעי להאדוריה ולהוליקה אחריו: וסגא סוגא. תנא דין קיימתו: שגילת. אחת מהשמים ששייר: ונשרה הפניה מהו. הוי גיולה או לא: אמר ליה רב אבהו רבינא נזיר שגילת. כל השערות אחת אחת קמבעיא ליה במתיה. כלומר הא דלא גיולה הוי כיון ששבעת שנה לגלג הא שיר הוה ביה שיעור גיולה וגיולה אחת ואע"פ דנשרה שנה גיולה הוא: ששנה אהם. ששנה לגלג אין כאן שיעור גיולה: ה"ג מי אמרינן השפא מיהא ליכא שיעור: חביב שניקבה וספסופה שמריס. ונמטה ע"פ ארובה (א) וממרחת יפה כבינומיה וטומאה בבית מלל על העליה כולה מלגל בה שום טומאה דקיימת שמריס סמימה היא ולא שטלו ביה טומאה כמסקת כלס כפרק (ו) ואלו מליין: אגף. לשון מנופה. אגף חליה היה זה תמיהה שיעור נקב לטמא וכלי המקבל טומאה אינו חוץ כפני הטומאה ואגף כביט חליה מהו מי אמרינן השתא מיהא ליכא שיעור נקב או דלמא הא לא סתם שיעור סמימה: פקקה בזמורה. ואין שם שמריס: עד שימרח. כביט מן הצדדין של זמורה לסתמו היטב: נשבע

הגזול עצים פרק תשיעי בבא קמא

קה.

עין משפט
גר מצוה

אמר רבא גזל שלש אגרות בני פרוטות והוולו ועפרו על שתיים חייב להחזיר לו אחרת. פי' אם ישנה בעין מחזיר אותה ואם לאו משלם ליה שזה פרוטה כמו שהיתה שזה נשעת הגזילה והוא הדין בנחת שגולה והחלה שמחזיר לו אגודה או דמיה אלא רכוחא נקט דאפילו בשלשה דקיים מלות השנה כדמרי אפ"ה חייב להחזיר לו אחת אע"ג דמחיה ומגא פונא דמיימי לא משמע מינה אלא היכא דגזול אחת והחלה דהסיא דמייא לגזול חמץ ועבר עליו הפסח היא רכוחא דג' קאמר רבא מסכתא ומדנקט והחלו משמע דפשיטא ליה דלס גזל ג' אגרות שוות שמי פרוטות והחזיר לו כ' מהן דלא מיימי להחזיר לו שלישות כיון דמעיקרא נשעת גזילה לא הוי ממונה ולשפא תייקר לא חיישין: ה"ג בעי רבא גזל ב' אגרות כפרוטה והחזיר אחת מהן מהו פי' אפרי' ההשתא מיהא ליכא גיולה בביה או דלמא הא לא אהדר גיולה ול"ג הא דגרבס כספריס הוקרו ועמדה כו': מצות השבה אין כאן. נראה דלא בעי למפשט אלא דלא מעבד מלות השנה ומלות השנה מיהא לא קיים: מצות גי'וח אין כאן. ומעבד מלשמות יין ומלגטמא למתים כאלו לא גילה כלומר כמ"ד גי'וח מעבד דאחר ישתה הנזיר יין אחר כולם א"ג לפנין מלות קאמר דלא קיים מלות גי'וח ואלניגא ד"עי דפלוגמא היא כדמרי כפי' ג' מינין (דף מו:). הרי' אפרו חבית שנקבה וספסופה שפריס ב"ה. מה שפריס כקונטרס חבית שנתנה ע"פ ארובה ומלל על העליה אין נראה דהיא משנה דמיימי כמגן חבית שנקבה היא כמס' כלים כפי' (מ"ו) דמשמע דמיימי להליל מה שנתנה אס היא כהל המה דאי הוה מיימי ע"פ ארובה היה לו לשנותה כמס' אהלות ועוד דלשון הללה לא הוה משמע הכי דה"ל למימר חוללת ונראה לפיכך דאיירי בחבית המוקפת למיד פמיל שאין טומאה נכנסת בה כהל המה ונקבה ככונס משקה דהכי הויה שיעורא כדאמר כמס' כלים (פ"ט מ"ח) וסמיה שמריס מלל על כל מה שנתנה והא דאמר בסוף המנעו (שנת דף טו.) ולענין למיד פמיל עד שיפחת רובו היינו כסמומה שאם נקבה וסמיה הוי שם כלי עליה עד שיפחות רובה דלא לא מהני לה סמימה דהוי כאלוים שגיבגן כביט כיון דאין שם כלי עליו ולא כמו שפי' בקונטרס בהמניע ולענין למיד פמיל עד שיפחת רובו דכלי חרס דרך נקיבו עד שיפחת רובו כדמוכח במסכת כלים כפרק שלשה דשיעורו ככונס משקה וכן משמע בההיא שמיא חסם בקונטרס נתנה קדירה ע"פ ארובה דאמר כ"ש הכל טומאה ככונס משקה ואפילו כ"ה לא מטהרי אלא עליה אבל קדירה טומאה אלתא

קלב א מיי פ"ח מהל' גיולה ודמיה הלכ' די ופ"ו מהל' שבויה הלכ' ג ד שמו לאין רה ופשוט ענ: קלב ב מיי פ"ו מהל' יא פמנ עשין עג טור ש"ע ק"מ ט"ו שמו ספי"ג: קלב ג מיי שם פ"א הלכ' ו סמנ שם טושי"ע ח"מ ט"ו שם ספי"ג: קלב ד מיי שם טושי"ע שם ספי"ג: קלב ו מיי פ"ח מהלגט מירוח הלכ' ו: קלב ז ח מיי שם הל' ו: קלב ח ט"ו ב ל מיי פ"כ"ב מהלגט טומאה מה הלכ' ע: :

עומאה נכנסת כזוכו ככונס משקה: אגף חציה. מימה היכי דמייא הך בעיה להך בעיות דלעיל דכיון דגף אין כאן נקב ולמה לא חויעל דקמיה דמ"ל אס לא נקבה מעולם אלא כן ומ"ל שאגף חציה (ועוד) מימה דהכא אמר כסמיה שמריס שמה סמימה וכספ"ק דיכמות (דף טו:) אמרינן חבית של זמים מנוגלגים כ"ש אומריס אין לביה ליקב ומוריס שאם נקבה וסמיה שמריס שמה שיהא כטוהיה י"ל דהתם ודאי לענין הכשר מקמתא לא ניחא להו לבעלים כמה שיוזא ממנה כיון שנקבה אף על פי שסמיה שמריס לאו סמימה מעלימא היא אבל לענין טומאה היא סמימה מעלימא:

ושמאל